

Stefan Bembiński

Senator z województwa radomskiego.

W wyborach do Senatu 4 czerwca 1989 r. otrzymał 148 969 głosów, czyli 61,57% oddanych głosów ważnych (241 937).

Członek Komisji Spraw Emigracji i Polaków za Granicą.

Urodził się 24.07.1917 w Łagowie Opatowskim. Ojciec był współwłaścicielem wapiennika.

W 1936 ukończył Państwowe Seminarium Nauczycielskie w Kielcach. W okresie powojennym studiował zao- cznie historię na Uniwersytecie Warszawskim i nauki hu- manistyczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

W 1936—1938 pracował w szkołach powszechnych we Wsoli i Kobylniku, w pierwszej jako praktykant, w dru- giej jako kierownik. W 1938/39 był słuchaczem Szkoły Podchorążych Rezerwy 8 Dywizji Piechoty w Pułtusk; szkołę ukończył z drugą lokatą. W czasie kampanii wrze- śniowej walczył w 21 pułku piechoty „Dzieci Warszawy” na pograniczu Prus Wschodnich, a następnie w Warsza- wie. Po ucieczce z niewoli, już w październiku 1939 po- wrócił do Kobylnika, gdzie nadal kierował szkołą. O jego dalszej drodze życiowej, w tym również o karierze zawo- dowej przesądziło zaangażowanie w działalność AK w Radomskiem (ps. „Harnaś”). Był m.in. dowódcą placów- ki w Błotnicy, zastępcą komendanta dywersji Inspektora- tu Radom, a w czasie realizacji planu „Burza” (1944) do- wódcą kompanii w 72 pułku piechoty. Odznaczony m.in. Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari, Krzyżem Wa- lecznych, Krzyżem AK.

Po wkroczeniu do Radomia wojsk radzieckich, zagro- żony aresztowaniem, przeniósł się do Krakowa. Zatrzy- many po raz pierwszy w kwietniu 1945, nie został jednak rozpoznany. Zwolniony po kilku tygodniach, powrócił do Radomia. Tu włączył się do walki z władzą komunistycz- ną; był uczestnikiem brawurowej akcji rozbitcia więzienia w Kielcach (4.08.1945), dowodził udaną próbą uwolnie- nia kolegów z więzienia w Radomiu (9.09.1945). Aresz- towany we wrześniu tr. przeszedł śledztwo w Radomiu, Kielcach, wreszcie w X Pawilonie więzienia na ul. Rako- wieckiej w Warszawie. Skazany na śmierć (luty 1946), później ułaskawiony, był więziony w Rawiczu i Wron- kach. Wyszedł na wolność w 1952, był jednak nadal szy-

kanowany. Nie mógł podjąć pracy w szkolnictwie, w 1958 został zwolniony z pracy w radomskiej Dyrekcji Przemysłu Leśnego. Później pracował jako robotnik bu- dowlany. Obecnie jest właścicielem gospodarstwa wa- rzywniczego.

Po październiku 1956 był organizatorem ZBoWiD w Radomiu, a także jego prezesem. W 1981 przewodniczył Sekcji Żołnierskiej przy Zarządzie Regionu Ziemia Rado- mska NSZZ „S”.

Żonaty; żona Alina jest emerytowaną urzędniczką; aresztowana wraz z mężem w 1945 spędziła w więzie- niach dwa lata; ma dwie córki: Ewę (29 l.), technika- ogrodnika i Annę (27 l.), absolwentkę zasadniczej szkoły przemysłu spożywczego.